

JENNIINA JÄHI

33 VÄITETTÄ RAKKAUDESTA

33 väitettä rakkaudesta

Kiitokset

Läheisille tuesta.

Jenniina Jähi

33 väitettä rakkaudesta

© 2022 Jenniina Jähi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6682-8

Minä olen Jenni. Olen 20-vuotias pikkukaupungin tyttö, ja asun kerrostalossa äitini Helin naapurissa. Heli on viisikymppinen ”Hellu”, ja todella nolo. Hän yrittää olla kuten ikäiseni, ja tunkee minun ja ystäväni Rosan ja Maijan mukaan shoppailemaan tai baariin. Hän pukeutuu mielestäni liian tiukkoihin ja paljastaviin vaatteisiin. Hän yleensä lainailee minun toppejani. Baarissa hän flirttailee miehille, ja opettaa minuakin flirttailemaan. Yleensä mökötän nurkassa, kun minulta menee fiilikset. Joskus minusta tuntuu että minä olen meistä se vanhempi. Olen sinkku, mutta toivon tapaavani sen oikean pian. Kirjoitan suositun blogia nimeltä 33 väitettä rakkaudesta, ja siellä pohdin rakkauden merkitystä. Opiskelen terapeutiksi, ja olenkin ystäväilleni ja perheelleni ollut kuuntelijana pienestä saakka.

1. Naiset meikkaavat itsensä, ei miesten takia

Rakkaat lukijat. Olen viettänyt hiljaiseloa uuden työn alettua, mutta aion kuitenkin julkaista tekstin joka toinen päivä. En hylkäisi teitä mistään hinnasta. Meikkaava nainen kantaa itsensä ylpeydellä ja pärjää miesten maailmassa. Miksi rupsahdamme iän tullen ja lakkaamme välittämästä itsestämme? Pyörimme tohveleissa ja villatakissa kotona käymättä ulkona ja menemättä ulos tuulettumaan. Ehkä elämme läpi jotain vaihetta tai kriisiä, joka vaatii täyden huomiomme. Emme vain jaksu laittautua ja vaihtaa collegehousuja. Korona on tuonut meille suorastaan luvan olla laittautumatta, koska mihinkään ei kuitenkaan pääse, joten miksi kotona näyttäisimme parhaimmaltamme? Tekee hyvää käydä välillä esittäytymässä parhaat vetimet päällään, ja ottaa aikaa ulkonäköönsä. En tarkoita, että hyvältä näyttämisen kuuluisi olla pakkomielle, jota tavoitellaan jatkuvasti. Sairaalloinen peiliin tuijottelu ja pinnallisuus ei ole tervettä. Mutta vanhetakin voi arvokkaasti, luopumatta naisellisuudestaan ja seksikkyydestään. En ole kauneusleikkauksien puolesta enkä vastaan, ja ajattelenkin että

ihmisen on hyvä näyttää ikäiseltään (ja siistiltä). Nuorekkuuden tavoittelu sinällään ei ole mikään itseisarvo. Viisikymppinen, joka yrittää epätoivoisesti näyttää kaksikymppiseltä on vain sääliittävä. Mietin, miksi hän ei elänyt nuoruuttaan, ja jäikö hänelle jokin vaihe päälle tai elämättä. Rypyt ja harmaat hiukset ovat kauniita. Terveet elämäntavat ovat paljon tärkeämpää kuin se mitä siihen päälle liimataan. Meikillä ja spanxeilla tekee ihmeitä, mutta tärkeintä on kuitenkin mukavuus ja viihtyminen omissa nahoissaan. Minä viihdyn hyvin verkkareissa, mutta tapaillessani miestä sekoitan pakkaa ja laitan esimerkiksi hameen ja ripsiväriä. Hän menee aivan sekaisin tästä. En myöskään anna hänen nähdä minua tukka likaisena, vaan huolehdin siitä, että osaltani vetovoima pysyy, ja hän näkee minut edelleen haluttavana olentona. Tiedän, että hän hyöäksyisi minut millaisena tahansa, mutta en halua vaipua koronamoodiin täydellisesti, että en välittäisi enää lainkaan itsestäni, söisin pelkkää karkkia ja noutoruokaa, ja kulkisin samoissa verkkareissa viikkotolkulla ilman meikkiä, pesemättä hampaitani. Minä meikkaan itseni takia, jotta minulla olisi parempi olla seurassa, ja itseluottamukseni ei olisi ainakaan ulkonäöstäni kiinni. Jotta minulla olisi varma olo itsestäni, eikä epävarmuus tulisi puskan takaa, vaan voisin nauttia olostani ja nauraa täysin rinnoin. (Yksin ollessa ei tarvitse nauraa ja nauttia jatkuvasti. Siksi joskus valitsen toisin.)

”Hellu, tule jo!” Huudan auton ikkunasta ja tööttään torvea. ”Vaihdan vain vaatteet” vastaa Hellu, ja mutisen turhautuneena itsekseni että vaihdoit ne jo kolme kertaa. Laitan radion soimaan. Siellä kerrotaan kuinka ensitreffit alttarilla-ohjelma etsii uusia sinkkuja mukaan seikkailuun. En lähtisi vaikka maksettaisi, mietin kauhuissani, ja seuraavassa ajatuksessa mietin, että äitini on sarjan fani, ja sinkku myöskin. Ehkä minun pitäisi ilmoittaa hänet ohjelmaan. Se olisi hyvää viihdettä kansalle. Äiti tuskin pysyisi yhden miehen kanssa häämatkaa kauempaa. Perillä kohteessa hän pakenisi paikallisen baarimikon kanssa rannalle yömyssyille

aviomiehensä jo nukkuessa leveässä sängyssä. Äitini tunnustaisi kaiken, ja mies ottaisi toisen huoneen itselleen, he mököttäisivät lentomatkan takaisin, ja suhde olisi siinä. Ei tarvitsisi muuttaa. Äiti kipittää autoon piikkikorot kopisten ja Guessin laukku olalla heiluen. Hän on hyvin säilynyt, ja timmissä kunnossa. Minulla on päälläni pitkä villatakki, farkut, kulahtanut bändipaita ja tennarit. Hiukseni ovat tiukalla sykeröllä pään päällä. Silmissäni minulla on mustasankaiset lasit, koska en näe ajaa ilman niitä. "Anteeksi viivästys. Oletko nyt kiukkuinen?" Kysyy äiti. "No en" vastaan, enkä jaksakaan puhua aiheesta enempää. Olemme menossa ruokaostoksille Prismaan. Käymme siellä yhdessä sunnuntaisin, ja ostamme molemmille viikon ruoat kerralla. Silkkää säästöä. Joissain asioissa äiti on ihan järkevä. Keräämme kärryihimme salaatteja, vihanneksia, kalaa, jogurttia. Kun olen saanut kaikki pakolliset kerättyä, kurvaan karkkihyllyille. Äiti tulee perässä ja kommentoi: "Sinun ei pitäisi syödä niin paljon karkkia. Se kerääntyy ikävästi vyötäröllesi pikkuhiljaa." Hellu, turpa kiinni" vastaan hänelle ja heitän salmiakkisäkin ja suklaalevyn kärryyn.

2. Naiset käyttäytyvät nykyään kuin miehet

Tämä on varmaan vanhan kansan juttuja. Naisten ollessa vapaita hellan ja nyrkin välistä heillä on enemmän vapautta ja vastuuta. He vastaavat osaltaan perheen toimeentulosta. Miehisellä alalla toimiessani olen saanut miehiltä arvokasta kohtelua. He ovat auttaneet ja kantaneet tavaroitani sitä pyytämättä. En ole koskaan halunnut erityiskohtelua, mutta sitä olen osakseni miehiltä saanut työpaikalla. Maskuliinisiksi piirteiksi luetaan seuraavat: kukkoilu, käskyttäminen, loogisuus, ja kilpailuhenkisyys. Onko maailmamme vielä kylmä, kova miesten maailma, jossa tavoitellaan korkeinta palkintopallia, ja jossa ilman palleja jalkojen välissä kuuluu todistella osaavuuttaan ja pätevyytään kyseiseen työhön? Onko naisen 80senttiä vielääkään euro? Oletetaan, että miehet kestävät

paremmin stressiä ja painetta, ja lapsenteko ei ole esteenä työn jatkamiselle. Naisellinen nainen bisnesmaailmassa on uhkaava. Hänen ei kannata olla kuin mies. Hänellä on omat pehmeät avunsa, joista on hyötyä. Tunteellisempi lähestyminen ja julkinen itku eivät ole noloja naiselta, mutta mieheltä sellaista käytöstä ei suvaita. Mieheltä odotetaan tunteiden peittämistä ja tasaisuutta. Naiselta odotetaan epävakautta ja tunteiden ilmaisua. Ehkä meidät jo kasvatetaan eriarvoisesti, tytöt saavat ilmaista itseään vapaammin, kun pojilta odotetaan kilpailua ja tulosta. Viisas nainen tietää vahvuutensa, ja käyttää niitä häikäilemättömästi. Pukee jalkaan korkokengät ja tiukan hameen, punaa huulensa ja meikkaa silmänsä, ja kantaa itsensä ylpeydellä antaen luonteensa tulla esiin. Ronski huumori ja pieruvitsit eivät kuulu asiallisen naisen käytöstapoihin. Epäsiisti olemus, huono hygienia ja epätoivoinen yritys solautua miesten maailmaan näkyvät räikeästi epäsuotavalla tavalla. Miesten maailmassa niillä ei voita mitään, vaan häviää miehille. Ainut keino voittaa miehet puolelleen on olla nainen. Femininisiksi piirteiksi luetaan: lempeys, huolehtivaisuus, empatia. En tarkoita, että sinun täytyy hoivata kaikkia miehiä. Mutta he pitävät huolenpidosta. Olet uskottava silloin, kun välität heistä aidosti. Tie miehen sydämeen käy vatsan kautta. Ja sinun ei edes tarvitse kilpailla miesten kanssa, olet omassa liigassasi.

On sunnuntai-ilta. Olen pyörinyt keittiössä koko päivän, ja pakannut valmiit ruoat rasioihin jääkaappiin. Äitini kanssa loppureissu meni ihan hyvin, emme saaneet riitaa aikaiseksi tällä kertaa. Valmistaudun huomiseen työpäivään laittamalla vaatteet valmiiksi tuolin päälle, ja pesemällä hiukseni. Aamulla toimistolla on kiireinen meininki. Vien tottuneesti ulkovaatteeni ja laukkuni lokeroon, ja vaihdan kengät pikkukenkiin. Keitän pannullisen kahvia. Pomo tulee heittämään läppää. "Huomenta Jenni, oliko rankka viikonloppu?" "Ei oikeastaan, sitä samaa. Ei käyty baarissa tai mitään." "Minä kävin, oli muuten mahtavat avajaisbileet Telluksessa. Ilmaista viinaa ja kauniita naisia. Mentäisiinkö

sinne ensi viikonloppuna yhdessä?” Hehkuttaa pomo.
”Toivottavasti tuo ei ollut treffikutsu” Naurahdan ja pomo lehahtaa punaiseksi. ”Ei tietenkään, kun ihan työasioissa ajattelin. Pyydetään koko kerros mukaan, ja vietetään virkistyspäivää.” ”Kyllä se minulle passaa” vastaan, ja mietin sanavalintaani nolona. Pomo kaataa kupillisen itselleen ja lähtee levittämään sanaa perjantain bileistä. Minä palaan suuren paperipinon pariin, ja annan kopiokoneen laulaa. (Laulan samalla mielessäni Leevi and the Leavingsin kappaletta Unelmia ja toimistohommia, ja hyräilen melodias toivoen että kukaan ei kuule minua.) Pomoni on kolmekymppinen hyvännäköinen mies, jolla on lyhyt parransänki ja pituutta 180 senttiä. Kulmakarvat ja hiukset ovat tummat, ja pukeutumistyyli asiallinen.

3. Hyvin pukeutuvat miehet huolehtivat enemmän itsestään kuin huonosti pukeutuvat

Mikä on sitten huonosti pukeutumista? Minusta olisi suotavaa että kaikilla olisi jotkut vaatteet päällään, itsensäpaljastelijoilla ei toki ole, paitsi se popliinitakki. Jotkut pukeutuvat nuorekkaammin kuin ikäisensä, ja jotkut taas näyttävät vanhemmilta kuin ikäisensä. Ikinuorilla on päällään pillifarkut, tennarit, lippalakki ja pilottitakki. Farkut ovat kivipestyt ja revityt, ja lippalakki väärinpäin. T-paidassa on joku nuorekas kuvio. Naisilla vastaavasti hello kitty ja paljetit seikkailevat paidassa tai farkkujen bebassa. Itse blondatut kellertävät hiukset näyttävät nekin nuorekkailta, tai sitten useiden senttien juurikasvu yhdistettynä tummempaan väriin. Tyyli on käyntikortti uusille ihmisille, tällainen minä olen. Tyylillä viestimme paljon sekunneissa. Eri vaatekappaleilla on erilaisia mielleyhtymiä, esimerkiksi kynähome, mieleen tulee sihteeri. Flanellipaita-cowboy ja niin edelleen. Pystymme huijaamaan toisiamme pukeutumisella.

Yökerhotyyli ei välttämättä kerro ihmisestä kaikkea. Se miltä hän näyttää töissä maanantai-aamuna, voi olla aivan eri maailmasta. Voi olla, että hän on jopa lainannut ystävänsä vaatteita yökerhoon. Tilaisuuksiin pitäisi tulla näyttäen omalta itseltään. Minun täytyy myöntää, että erittäin hyvin pukeutunut mies on minusta epäilyttävä. Jos hän panostaa aikaa ja rahaa tyyliinsä enemmän kuin minä, jotain on vialla. Tai sitten muoti vain kuuluu hänen mielenkiinnonkohteisiinsa. Itsestään huolehtiva mies on siisti, siis haisee hyvältä, on pessyt itsensä ja vaatteensa, vaatteet ovat ehjät, ja kertovat kantajastaan jotain. Esimerkiksi collegehousut ja t-paita kertovat: olen aktiivinen ja rento vapaa-ajallani. Arvostan mukavuutta. Ja perusvärit kuten: musta, harmaa, valkoinen, beige ja tummansininen kertovat asiallisuudesta, aikuisuudesta ja siitä että tietty ikä on jo ohitettu, ja enää ei tarvitse todistella mitään. Neutraalit klassikot toimii kaiken kanssa ja kaikkialla. Kiinnittäisin heti huomiota rentoihin ja hillittyihin vaatteisiin pukeutuvaan mieheen, ja ottaisin selvää hänen persoonastaan.

On perjantai. Viikko on mennyt nopeasti töissä, koulussa ja blogikirjoituksia tehdessä. Mainitsin Hellulle ohimennen, että pomoni kutsui Tellukseen, ja nyt hänkin on tulossa, yllätys yllätys. Laittaudumme ja käymme toistemme vaatekaapeilla. "Laitanko tämän mustan tiukan mekon, missä on antava kaula-aukko?" Kysyy äitini. "Älä vaan laita sitä, saat sillä ihan liikaa huomiota. Ja sitten niitä joutuu hätistelemään sinun kimpustasi". "Jaa, no ei sitten. Laitan saman mutta punaisena." "Hah, no luuletko että sillä verhoudut tapettiin ja jäät seinäruusuksi?" Kysyn. "En jäisi mistään hinnasta seinäruusuksi. Onkohan siellä paljonkin pomosi kaltaisia menestyneitä nuoria miehiä?" Miettii Hellu. "En kommentoi. Selvität varmaan itse illan saatossa." Sanon ja pohdin mitä itse laittaisin päälleni. Olisihan minustakin mukavaa tapailla jotain miestä, edellisestä suhteestakin on jo vuosi aikaa. Treffailin eron jälkeen hetken, mutta en ollut vielä valmis

33 väitettä rakkaudesta on viihteellinen kertomus kaksikymppisen Jennin elämästä bloggaajana, tyttärenä, ystävänä ja rakastettuna. Maailmamme on täynnä väitteitä ja uskomuksia liittyen parisuhteeseen, seksiin, miehiin, naisiin, häihin ja rakkauteen.

Jenni oikaisee väitteitä blogissaan, ja ravistelee kuluneita käsityksiä raikkaalla tyyllillään, tabuja välttämättä ja vastaanottoa pelkäämättä.

Myös Jennin omassa elämässä sattuu ja tapahtuu romantiikan, perheen, työn ja harrastusten saralla. Kirja vie sinut nuoruuteen, punastuttaa, ja saa viimeistään nyt harkitsemaan blogin pitämistä.

Jenniina Jähi on kolmekymppinen esikoiskirjailija, ja uusi tuttavuus romantiikka- ja viihdekirjallisuuden parissa. Hänellä on musiikkialan koulutus, ja vankka pohja päiväkirjan ja laulujen kirjoittajana.

BoD

9 789528 066828